

Mark Haayema

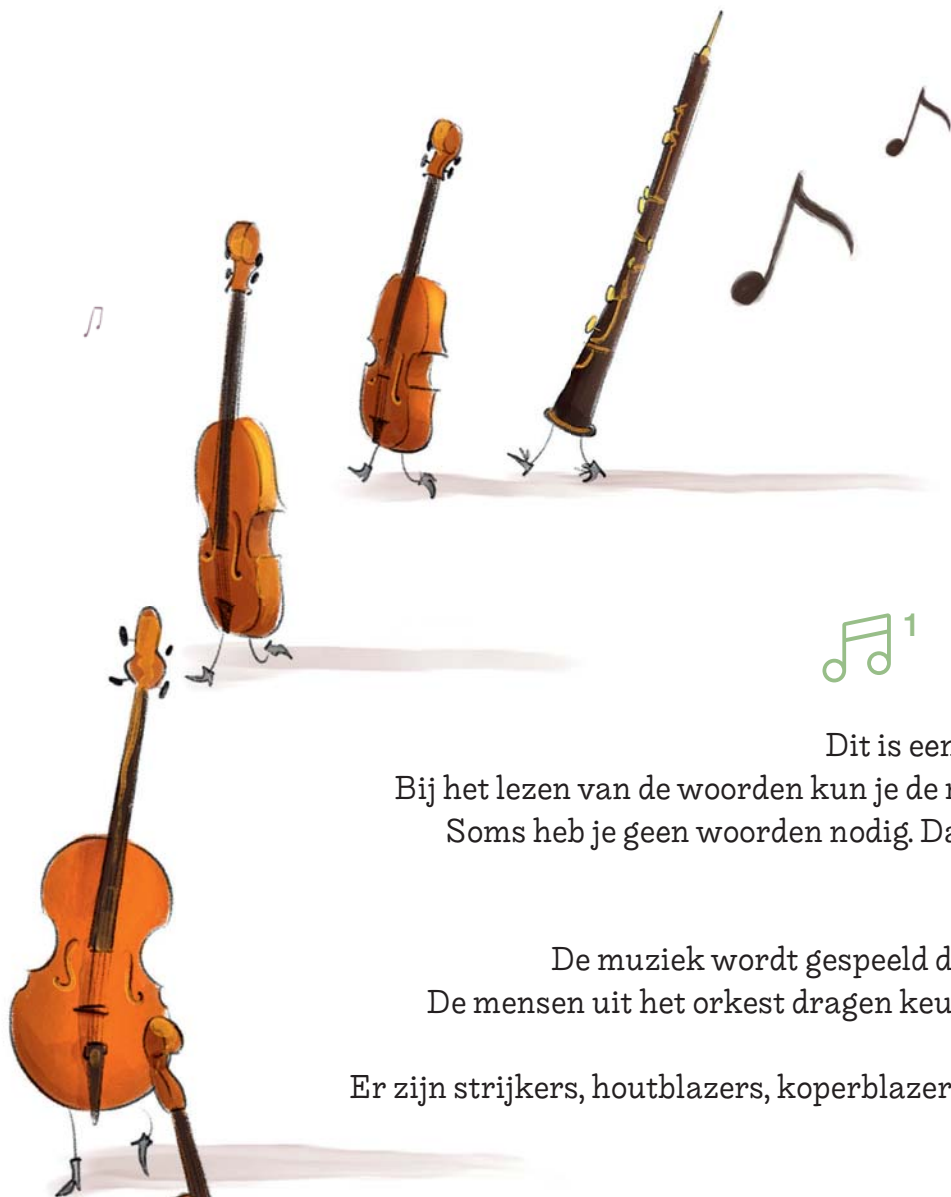
muk

naar de top

Een muziekavontuur met het **Nederlands Philharmonisch Orkest**

Getekend door Laury Tinnemans en Job van Gelder

Het orkest

Dit is een verhaal op muziek.
Bij het lezen van de woorden kun je de muziek laten spelen.
Soms heb je geen woorden nodig. Dan vertelt de muziek
het verhaal.

De muziek wordt gespeeld door een heus orkest.
De mensen uit het orkest dragen keurige zwarte kleding.
Met witte gypsen.
Er zijn strijkers, houtblazers, koperblazers en een slagwerker.

Voordat we kunnen luisteren moet er gestemd worden,
zodat iedereen dezelfde toon speelt.

Die toon heeft een naam. En die naam is de eerste letter van het alfabet.
De A.

De hobo geeft het juiste voorbeeld.

De anderen moeten deze toon zo precies mogelijk naspelen.

Als eerste de strijkers. Zij strijken met een harige stok over hun snaren.

De eerste violen, de tweede violen, de – iets grotere – altviolen, de – nog
grotere – cello's en de grootste strijker: de contrabas met zijn warme,
diepe snaar.

De fluit blaast daarna de A, gevolgd door haar enthousiaste zus de piccolo.

Dan volgen de andere houtblazers: de althobo, de basklarinet en de fagot.

Nu is het koper aan de beurt: de trompet, de uitgerekte trombone en de
pompende tuba.

Als laatste het slagwerk, op de marimba en de grote trom.

En dan even nog iedereen samen op A:

Aaaaaaaa

We zijn vrolijk gestemd.

Nu kan het verhaal beginnen.

Muk & de vlieg

En dit is natuurlijk Muk.

Een heuse dalmatiërpup.

Hij draagt een keurig witte vacht, met negen zwarte stippen.

Op de ene stip is hij nog trotser dan op de ander.

*Stip stap stipperdiedap,
stipperdediedadiedoedee.
Een stip geluk voor onze Muk.
Stipperdediedadiedoedee.*

*Stip stap stipperdiedap,
stipperdediedadiedoedee.
Een stip geluk voor onze Muk.
Stipperdediedadiedoedee.*

En hoor je dat gezoem?

Dat is zijn groene vriend de vlieg.
Ze zijn altijd samen.
Waar Muk is, is de vlieg. En andersom.
Als de vlieg naar buiten vliegt, doet Muk dat ook.
Of nou ja, hij loopt. Honden kunnen niet vliegen.

De mol

In de tuin frummelt een hoopje zand uit de grond.
Boven uit het topje komen twee poten tevoorschijn en een spits roze
snuitje plopt omhoog.
Een mol kijkt verdwaasd om zich heen met zijn piepkleine ogen.

'Hallo, waar ben ik?' roept de mol.
'Hier!' antwoordt Muk.
'En waar is hier?' broemt de mol.

De mol vertelt dat hij een bergbegraver is. Dat is net zoiets als een
bergbeklimmer, maar dan anders. Een bergbeklimmer klimt op een berg,
maar de mol graaft zichzelf omhoog.

'Ik heb al meer dan tien bergen begraven!' zegt de mol opschepperig. 'En jij?'
Muk kijkt naar de grond. 'Ik heb wel een keer een bot begraven, maar ik
heb nog nooit een berg begraven of beklommen!'

De mol lacht: 'Niet? De eerste keer wist ik niet wat ik zag. De andere keren ook niet, maar het voelde heel bijzonder.' Met een sprongetje duikt de mol weer in zijn hoop en verdwijnt murmelend in de grond. Steeds een half toontje lager.

*Graven, graven,
graaf maar door:
Je komt vanzelf iets op het spoor.
Graven, graven,
in het zand:
een wurmpie of een diamant.
Graven, graven, graven...*

Muk en de vlieg kijken de mol na.
'Mijn moeder heeft wel eens een berg bevlogen!' zoemt de vlieg.
'Echt? Hoe was het daarboven?' vraagt Muk nieuwsgierig.
De vlieg haalt zijn vleugels op. 'Hoog, geloof ik.'
Muks staart kwispelt wild heen en weer.
'Ik wil die top wel eens met eigen ogen zien!'

De klim

Muk staat aan de voet van de berg en kijkt omhoog.
Hij heeft zich nog nooit zo klein gevoeld.

Zelfs het topje van de berg is vanaf hier niet te zien.
'Weet je het zeker?' zoemt de vlieg.
'Natuurlijk!' blaft Muk. 'Als die mol het kan, kan ik het ook!'
Vrolijk huppelt Muk de berg op.
De vlieg twijfelt even, maar vliegt dan zijn vriend achterna.
Het begin van de klim is een makkie.

De grond is mossig zacht en het is niet zo steil.
Wat hoger op de berg wordt het wat moeilijker door puntige rotsblokken.
Maar Muk springt moeiteloos van de ene steen naar de andere.

En dan...

'Ik word nat!' roept Muk. 'Het regent!'
Grote druppels kletsen op de rotsen. Hierdoor wordt het spekglad.
Muk glibbert op zijn korte pootjes.
'Gaat het nog?' vraagt zijn vriend.
'Ik denk het wel,' hijgt Muk.